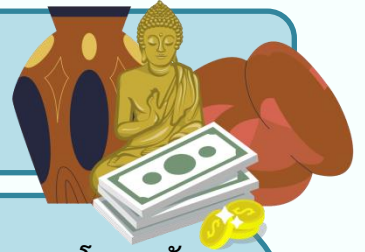

“พระพุทธรูปมองตาม” ศิลปวัตถุหรือสินค้าเพื่อการพาณิชย์
(คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๑๒๑๘/๒๕๖๗)

เมื่อพิจารณาข้อกฎหมายประกอบหมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งมีเจตนารมณ์ประการหนึ่งเพื่อการคุ้มครองดูแลรักษาโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพแล้ว เห็นได้ว่า ศิลปวัตถุย่อมหมายถึงสิ่งที่ทำด้วยฝีมืออย่างประณีตและมีคุณค่าสูงในทางศิลปะที่จำเป็นต้องได้รับการคุ้มครองดูแลรักษาเพื่อให้เป็นสมบัติของชาติสืบต่อไป ดังนั้น ผลิตภัณฑ์ “พระพุทธรูปมองตาม” ที่ผลิตโดยใช้กรรมวิธีการหล่อขึ้นรูปแม่พิมพ์อันเป็นการผลิตในลักษณะอุตสาหกรรม เพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์จำนวนมาก และมีวัตถุประสงค์ในเชิงพาณิชย์ จึงไม่อาจถือได้ว่าเป็นสิ่งที่ทำด้วยฝีมืออย่างประณีต และสามารถผลิตได้จำนวนมากเพื่อจำหน่าย ซึ่งบุคคลทั่วไปสามารถซื้อผลิตภัณฑ์ได้ในร้านที่ขายผลิตภัณฑ์ จึงไม่อาจถือได้ว่าเป็นงานที่มีคุณค่าสูงทางศิลปะที่จำเป็นต้องมีการคุ้มครองและดูแลรักษา ผลิตภัณฑ์ “พระพุทธรูปมองตาม” จึงไม่ใช่ศิลปวัตถุ ตามค่านิยมในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ผลิตภัณฑ์พระพุทธรูปมองตามเป็นสิ่งประดิษฐ์เฉพาะส่วนพระพักตร์พระพุทธรูปที่สร้างเสร็จสมบูรณ์ในชิ้นงาน จึงไม่ใช่ชิ้นส่วนของพระพุทธรูป ผลิตภัณฑ์ดังกล่าวจึงมิใช่สินค้าที่ต้องได้รับอนุญาตตามมาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกาควบคุมการส่งออกป้อนอกราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง (ฉบับที่ ๒๙) พ.ศ. ๒๕๐๙

อ่านแนวปฏิบัติราชการเรื่องนี้
เพิ่มเติมได้ที่

<https://tinurl.com/2xe4wh8>